

Will TURA

Zanger en muzikant

Zijn indrukwekkende palmares is overbekend en hij geeft nog steeds vijftig tot zestig concerten per jaar. Arthur BLANCKAERT, beter bekend als Will TURA, wordt binnenkort zeventig, maar veel tijd om stil te staan bij het ouder worden, had hij totnogtoe niet. Toch werkte hij graag mee aan een magazine over ouderdom en de plaats die het geloof in het leven van de oudere kan krijgen.

‘Ik maak een kruisteken voor ik optreed... en dan ga ik ervoor’

Stijn VAN DEN BOSSCHE

Een dankbare liefhebber van de mensen en van God, zo omschrijft theoloog Stijn VAN DEN BOSSCHE de bekendste zanger van Vlaanderen. Hier alvast een smaakmaker van diens interview met Will TURA, dat verschijnt in het magazine *Met de jaren. Gelukkig en gelovig ouder worden* (zie bladzijde 9). Wat geloof voor hem betekent? „Ik heb een heel eenvoudige omschrijving”, zegt Will TURA. „Gelovig, dat ben je.”

– Als kind ging u traditiegetrouw naar de mis. Tegelijk zette u de eerste stappen in de showbusiness.

De krantenman had me horen zingen en stelde me voor aan een producer. Vanaf toen zong ik in de jaarlijkse revue in Veurne. Ik kreeg toen al de naam Will Tura toebedeeld. Als twaalfjarige trad ik dus op in revues met danseressen, met de French cancan en dat soort dingen. Mijn ouders hadden het daar een beetje moeilijk mee.

Het mooie was dat de deken in die tijd elk jaar zijn ronde deed bij de ouders voor de inschrijvingen in het college. Ik zat erbij toen mijn moeder hem vroeg: „Meneer de deken, ik heb een probleem. Onze Tuur zit helemaal in de muziek en de mensen zeggen dit en dat. Wat gaat daar later van worden?” En de deken zei: „Madammeke, als het ne slechte is, zal hij hoe dan ook slecht zijn. En als het een goeie jongen is, zal hij goed blijven.” Dat was de zegen van de deken. Hij was een hele fijne man en het was ook een mooie voorspelling.

– U hebt blijkbaar een soort stabiliteit kunnen vinden in uw loopbaan die weinig artiesten gegeven is. Will Tura overstijgt het snel opkomende en even snel verdwijnende sterrendom. Ik heb een perfecte partner gevonden, mijn vrouw Jenny. Wij zijn 37 jaar gehuwd en hebben twee kinderen, David en Sandy. Jenny is ook gelovig, komt ook uit een gelovige familie, heeft dezelfde tradities meegekregen als ik. Je ontmoet ook mensen. De inmiddels gepensioneerde pastoor is een vriend van de familie geworden. Als die de mis doet, dan mag ik nog wel eens moe zijn, ik wil ernaartoe. Want die man doet het op een schitterende manier.

– Wat maakt die viering zo goed?

Hij is zo echt en hij is een gevoelsmens. Hij is iemand die over alles kan praten en ook alles kan vergeven – in de goede zin. Je voelt gewoon dat daar een heel goed mens voor je staat.

Will Tura gaat zijn zeventigste verjaardag tegemoet als een gelukkige mens. © Managemant Will Tura

Dergelijke ontmoetingen, dat speelt allemaal in ons leven. Mijn vrouw en ik vinden elkaar daarin echt. En ook onze kinderen zijn zo opgevoed, al staat de jeugd vandaag niet op zaterdag klaar om te kiezen naar welke mis ze morgen zullen gaan. Maar als het iets belangrijks is, krijg ik toch een kruisje van mijn zoon of dochter: „Succes, pa”, of „Geluk met de vlieger”. En dat vind ik goed. We liggen elkaar na aan het hart.

Ik maak ook zelf een kruisteken voor ik optreed. Dat doe ik altijd, en dan gá ik! (*Knipt met de vingers*)

– U draagt ook bepaalde waarden hoog in het vaandel. Zo ontving u de Dag Hammerskjöld-prijs voor uw rechtstreekse en onrechtstreekse inzet om het leed van mensen te verzachten.

Dat komt doordat ik al mijn hele leven gevoelig ben voor minderbedeelden. Ik heb veel respect voor fans die minder kansen hebben. Die neem ik vóór al de rest. Vroeger ging ik in het zeepreventorium de kinderen entertainen met mijn gitaar. Ik ben ook zelf met niets begonnen en Vlaanderen is klein. Je moet jaren je best doen voor je iets bereikt. Het sociale is belangrijk in

het leven. Mijn ouders hebben me geleerd niet naast mijn schoenen te lopen en respect te hebben voor iedereen. Dat is ook belangrijk in het leven. Ik houd van mensen. En ik heb een mooi beroep. Als je iets graag doet en het lukt, kun je alleen maar happy zijn.

„Mijn sterkste punt is mijn familie. Dat is goud, de rest is zilver en brons”

– In augustus wordt u zeventig. Hoe kijkt u daar tegenaan?

Mijn eerste gedachte is dat het heel snel gaat, zoals ik zing in *Wat vliegt de tijd*. Tot zestig merk je niks, eens daar voorbij... Ik ben de hemel elke dag dankbaar dat ik mijn ding kan blijven doen en gezond blijf. Gezond en gelukkig. Ook door het feit dat ik een heel fijne familie heb, die ik graag zie, heb ik van die zestig niet zoveel last ge-

had. Van zeventig naar tachtig wordt een andere dimensie, ook omdat mijn vader op die leeftijd is overleden.

Het is echter heel mooi geweest tot vandaag. Als er morgen iets gebeurt, heb ik nog een heel goed gevoel over wat geweest is. Ik heb prachtige dingen meegemaakt, heb me mogen uitleven in mijn muziek, het publiek is al die jaren blijven komen. Ik zeg het nog eens, mijn sterkste punt is mijn familie. Dat is voor mij goud, de rest is zilver en brons.

– Wie is God voor Will Tura? Een vriend? Een vader? Of is de hemel, die ons overstijgt, gewoon daar?

Een vader en een vriend, ja. Ik heb er nooit zo over doorgedacht, maar dat zou het kunnen zijn. Ik kan hem invoeren als het nodig is, een echte vriend.

Het volledige interview met Will Tura, waarin hij het ook heeft over koning Boudewijn, gospel en de toekomst, leest u in het magazine *Met de jaren. Gelukkig en gelovig ouder worden*. U vindt daarvan een bespreking op de bladzijde hiernaast.

